

Sepin Sinanliođlu

Hoyrat

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Sepin Sinanlıoğlu, 1977 yılında İstanbul'da doğdu. Üsküdar Amerikan Lisesi mezunu. Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nde lisans, Plymouth Üniversitesi, Dartington College of Arts'da hikâyeler üzerine yüksek lisans eğitimi aldı.

Ağıtların Tanrısı adındaki anlatısı 2021 senesinde yayımlandı.

Noa, Kirpi ve Sarı (2018), *Noa, Monark Kelebekleri ve Her Şey* (2020), *Noa'ya Mektup* (2023) adlı resimli çocuk kitabı serisi bulunmaktadır.

Ot dergisinde yabancı edebiyat, dijital mecmua *Posta Poetika*'da ise insan olma macerası üzerine denemeler yazıyor.

İki çocuğu Ela ve Ali, kedileri Sussex ve köpekleri Alice ile İstanbul'da yaşıyor.

HOYRAT

Yazan: Sepin Sinanlıoğlu

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2024 / ISBN 978-625-6666-32-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hoyrat

Sepin Sinanliođlu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEK TİP

annem Hatice Sinanlıoğlu'na
ve
ilahi zamana

“Sen hiç âşık olmamışsın” dedi.

“Olmuştum aslında” diyemedim, “sonra bir sürü hata yaptım Ayşe.” Bunun Ayşe’yle de konuyla da alakası yoktu.

“Beni sevmiyor musun?” dedi.

Mavi yeşil hareli gözlerine baktım. Gözlerimin gözleriyle buluşmasıyla kalbimde bir şeyler kıpırdansın diye umarsızca bekledim, olmadı. Biliyordum halbuki. Her şey apaçık ortadaydı. Kederin yerleştiği gözlerine bakmayı bıraktım. Ondan, otuz küsur senedir tanıdığım kadından hatırladığım, sırma saçları, boyu bosu, herkesin dilinde destan güzelliği değil, kendini çakır gözlerinin seyrek uzun kirpikleri arasında gizleyen bakışları olacaktı. Gözlerimi kaçırdım. Ona değil ama ona doğru bakmaya devam ettim. Aradığımı boşlukta bulacakmış gibi. Anneme bakar gibi.

Küçük, küçücük bir el, tırnakları, tırnaklarının etleri de yenmiş parmakları ve avucunun içi ağaç kokan, dünyanın ses ayar düğmesini sola çevirdi, sokağın soğuk ve puslu sedasını kısıtı.

Sesler yitti gitti. Vakumlanmış boşluğun içinde sadece Ayşe’nin “Beni sevmiyor musun?” dediğini duyuyordum. Kilise-de damdan akan su gibi. Altına kova koymuştuk, damlayıp duruyordu. Babamın cenazesinde, tütsü kokularının ve üzerinden “Sevgili Babama”, “Sevgili Eşime” bantları geçen beyaz gerbera-

ların dayanılmaz ağırlığında. Kilisenin ilahilerle, harmonyumla kutsanmış sessizliği o gün ölmüştü. Sessizlik yoktu da damla sesi vardı, uğultunun içinden süzülüp kulak diplerimde yankılanan. Beş metre yükseklikten kovaya damlayan su sesi, vezni olmayan bir şiir gibi, ritimsiz.

“Beni sevmiyor musun?”

Bunu hep tekrar ediyordun, her defasında farklı tondan. Perde perde bir öfkeli bir kederli, bir öfkeli bir kederli. Aynı cümle, defalarca. Oturduğum yerde ayaklarım yere değil, boşluğa bastı, boşluğun altında karanlık, derin bir kuyu vardı da az kalsın düşecektiğim gibi. Masaya tutundum. Orada öylece otururken düşeceğim sandım. Uzun bacaklarımı sağa sola salladım, içimde Fransızca bir şarkı başlattım. İnce kemikli elleriyle bir bardak suyu masada intihar etmiş ellerimin yanına itişini izledim. Düşüyorum gibi hissettiğim zamanlarda yapması gerekeni bilirdi. Otuz sene, dile kolay. Kilisede kimseler, cenazeler falan yokken mevcut olan sessizlik üzerime bir kat kimsesizlik giydirdi. İkinci kat kimsesizlik. Çocukken annem soğuk günlerde beni kat kat giydirdi. Kimsesizlik de beni kat kat giydirdi. Ayaklarım boşluğa basar da kuyuya düşersem canım acımasın diye.

“Yanlış yaptık Ayşe” dedim. “Arkadaşıktan sevgililik olmadı. Beni, işte, biliyorsun...” derken sözümü kesti.

“Arya çok üzülecek.”

“Onu görebilir miyim?” dedim, düşünmeden.

Kabul etmedi. İstenecek bir şey de değildi zaten. Önüme ittiği bardağı elime aldım. Sorarak hata etmiştim. Suyu başımdan aşağı boşaltmak istedim. Yapmadım. Cenaze töreni sonrası defin için mezarlığa doğru yola düşüldüğünde kilisede kimse kalmamıştı ve başımı o mavi plastik kovaya sokmuştum. İstanbul’un kasım soğuşunda iyi gelmişti.

“Ne bekliyorsun hayattan?” dedi. Karnum sertleşti. İçim acıdı.

Sudan bir yudum aldım. Sertti. Kimsesizlik su olmuş, içtim.

Lodos başladı, Ayşe lodosun sertliğinden güç aldı. Gözlerinin mavisini sarıya çalmış keder, öfkesini daha fazla saklayamadı. Gizli özne gibi kendini göstermeyen öfkeyi bilirdim. “Beklediğin olmayacak” dedi kinayeli bir hınçla. “Hayır olmayacak Ayşe, beklediğim olmayacak, olamaz, bu mümkün değil” diyemedim. Yerine öfkesiyle göz göze geldim, “Kalbi çok kırık” dedi öfkesi, bana. Kimsesizliğim üzerime bir kat daha giydirdi. Artık boğuluyordum. O mavi kovaya başımı soktuğumda boğulmamıştım. Biri zorla başını suda tutmazsa kendi kendine boğulamazdın. O gün anlamıştım.

Narin elleri, nahif parmakları kalbinin eseri idi. Ellere bakınca kalbi okurdum. Ellerinden kalbini okuyunca erkeklğim kadınlığıyla birlikte olabilir sanmıştım. Ayşe’ye, inkârıma, geçip gitmeyene boyun eğmiştim. Zorlamıştım kendimi, olmamıştı, kırk günde havlu atmıştım. Onunla kör topal yaşadığımın altında kömürleşememiş matemimi kenara ittirmişliğim saklanıyordu, görememiştim.

“Hayattan istediğimin ne olmadığını biliyorum” dedim. “Yanlış yaptık, arkadaşlığımız umarım bu yanlış kaldırır.”

Yok, her türlü kaldıramıyordu. Onunla sevişmek için harcadığım çabanın o da farkındaydı. Eski kocasının ve hatta kalbini kırmuş diğer adamların yerine arkadaşlığımız üzerinden inşa edilecek şey değildi ilişki. Kendiminkinin üzerine bir de başkasının suçunu taşıyamıyordum. Olmuyordu. Başkasının kıyafetlerini giydiğiindeki olmuyordan.

“Benim gibisini bulamazsın” dedi.

Benim yapamadığıma kalkıştı, geçmişimin pazarlığına oturdu. Bunu istemiyordum.

“Denedik, olmadı” dedim. “Olmadı, yapacak bir şey yok. Olmadığında hayata yer açmak lazım.” İki avukat müzakere ediyordu sanki, esnaf ve müşteri pazarlıktaydı, savaşılan devletlerin temsilcileri Davos’ta görüşmedeydi.

“Şiir gibi konuşuyorsun, şiir gibi yaşamadan şiir gibi konuşamazsın, buna hakkın yok” dedi. Belden aşağı vurmuştu.

Gözlerinde, babamın bedeninde kendini yıllar yılı ur diye gizlemiş isyanın kanından bir alev çaktı.

“Hakkını helal et” dedim. “İstiyorsan bugün seninle kalırım, atölye Memiş’te.”

Yok istemiyordu, artık kalkmak ve yürümek istiyordu, yalnız. Hesabı söyledim, iki suya bir servet ödedim. Allah’ın suyunu bize parayla satan sisteme içimden sövdüm. Kalktık. Birbirimize elimizde naylon poşetle köpek kakası tutar gibi sarıldık. Ne çocukluğumuza ne gençliğimize ne de birbirimize defalarca cırlıçıplak görmüşlüğümüze yakıştı.

Ayrılık kimseye yakışmazdı.

Suratımda yorgun bir boşluk, gözlerimin kenarlarında kör kuyu karanlığı bir melal, bedenimde yürüdükçe açılan bir ağırlıkla nereye gittiğimi bilmeden Ayşe’nin tersi istikamette yürümeye başladım. Büyük Hendek Caddesi’nden Galata Kulesi’ni kerteriz aldım, Şişhane metroya doğru aşağı vurdum. Elektrikçi dükkânları, rengârenk, çeşit çeşit cam tavan lambalarının, seramik ayaklı masa lambalarının, rattan ayaklı lambaların, metal led duvar lambalarının, keten abajurlu apliklerin ışıkları, kalabalık, boşluğa bastım, kuyuya düştüm gibi oldu, yürümeye devam ettim. Düşüncelerim üşüş üşüştü. Hayat bir çemberdi, ne başı belliydi ne sonu. Benim hikâyemin miladı da her milat gibi belirsizdi. Dünyanın ışığını gördüğüm o ilk an, annemle babamın birleşmesi, onların öncesi, annemin ailesinin Bitlis’ten çil yavrusu gibi dağılması ya da babamın ailesinin işinin gücünün ellerinden alınması, hepsi ya da hiçbiri. Düşüncelerimin hızına yetişemiyordum, kafamın içindeki kakofoni çok tanıdıktı, Allah kahretsin.

Annemin karnından çıkarak karanlıktan aydınlığa geçtiğim andan itibaren her şeyi unutmak için yürüdüm.

Yürümek yetmedi, elim ağaca dokunmayı çekti.

Hızlandım, insan suretleri beynimin içinden gözlerimin önüne doğru uzanıp bana el sallamaya başladı. Vitrin mankenleri gibi yüzleri yoktu. Biri hariç. O da zaten bana sırtını dönmüştü. Çehresini göremiyordum. Ne hayatta ne beynimin içinde. Aklımın oyunundan çıkmak için adımlarımı sıklaştırdım, iki adamın güçlkle taşıdığı siyah bir piyanonun parlak cilasında kendi aksimi gördüm, irkildim. Eve gitmek yerine yürümeye devam ettim, yürümek, devam etmek, yürümeye devam etmek iyi bildiklerimden, “Bizim genler iyi bilir yürümeyi” derdi babam.

Bir araba kuleye çıkan dar sokağa dönerken beni sırlıslıklam etti, “Senin” diye başladım, sövecekken vazgeçtim. Yenilmiş ve vazgeçmişim, pekâlâ donuma kadar ıslanmışken bir ağız dolusu küfretmekten de vazgeçebilirdim. Neye yenildiğimi bilmiyordum ama yenilmişim işte. Mağluptum. Abim galipti, ben mağluptum. Suçluydum. Ve günahkâr. Kiliselerin ahşap işlerinin adresi, İsa gibi marangoz bir günahkâr hem de, çift dikiş günahkâr. Görünmez olmak istedim, sapmak için bir ara sokak aradım, nafiye. Okuldan kaçmış gülüşerek el ele yürüyen âşık liseliler gördüm. Galip. Arnavutkaldırımında bebek arabası sürmeye uğraşan kırmızı bereli bir kadın. Galip. El arabasıyla mal taşırken sigarasını tütüren bir adam. Galip. Galata Kulesi’ni arka plan yaparak fotoğraf çeken yanakları soğuktan al al olmuş turistler sonra. Onlar da galip. Bir de mağluplar vardı. Yürüyüşleri tedirgin, acıları her güldüklerinde dudaklarının kenarında su gibi biriken, gözleri baktığı yerin ötesini görenler. Kederlerini değil bedenlerine, yere göğe bile sığdıramayanlar.

Bir siluet gibi yürümeye devam ettim. Yağmur çiselemeye başladı, yayam “Lodosun gözü yaşlıdır” dememiş tevekkeli. Gözlerime isabet eden yağmur damlalarının görüşümü engellemesi hoşuma gitti, hiçbir şeyi net göresim yoktu, net görebilmek diye bir şey vardiysa eğer. Sis bastırın, kimse kimseyi görmesin.

Geldiğim dar sokağın bir paralelinden yokuş aşağı inmeye başladım. Gerisingeri Meşrutiyet Caddesi'ne belki bir, belki iki saat önce Ayşe'yle oturdüğüm sokağa vardım. Kafedeki elektrikli ısıtıcıların turuncu ışıkları altında artık başka insanlar oturuyordu. Başka ayrılanlar varsa o masalarda, görmemek için adımlarımı sıklaştırdım, ıslana ıslana İstiklal'e geçtim, Balık Pazarı'nın az ilerisindeki kilisenin kapısına geldim.

Birkaç sene önce ahşap kapısının üzerindeki melek motifi ile üzüm oymalarını elden geçirmiştim. Orijinalleri cemaatin meşhur ahşap ustalarından büyük dedemin elinden çıkmıştı. Annemin dedesinin İstanbul'da elinin değmediği Ermeni kilisesi ve cemaat okulu, Kapalıçarşı kuyumcu dükkânı, atölyesi yoktu.

Büyük dedemin meleşine ve üzümlerine bakmaya içeri girdim. Cennet cehennem tasvirli vitrayların, ampulleri mum şeklinde şıkır şıkır avizelerin, altın varaklı duvar süslemelerinin, heybetli mermer sütunların, pirinç şamdanların azameti arasında minicik kalmış başı örtülü bir kadın, kucağında İsa'yı taşıyan Meryem heykelinin önüne diz çökmüş içini çeke çeke bir şeyler mırıldanıyordu. Onu izledim. Ağlar gibi omuzları sarsılıyordu. Kadının günahların, sevapların, inancın içinde bulabildiği muhabata imrendim, benim bir muhababım yoktu.

Dışarı çıktım. İstiklal'e yürüdüm. Sağanak başladı. Montumu başıma siper ettim. Menzirimdeki yağmur damlalarını sildi bir el, dünyaya ve beynime inmiş sis kalktı, her şey apansız netleşti. Sekiz sene yatılı okuduğum Galatasaray Lisesi, kısmen arnavutkaldırımlı, kısmen asfalt zeminli kocaman bahçesinin içinde, üzerindeki Osmanlıca yazılar ve iki yanındaki sütunlarıyla ihtişamlı yeşil demir kapısının ardında karşımdaydı. İslanmama aldırmandan orada durdum.

Lisede asıl evim yatakhaneydi, hafta sonları eve, sessiz kaosa dönmekten nefret ederdim. Babam sağken içkisi ve peşi sıra öfkesi, kendini frenleyemediği zamanlar tokatları, öldüğünde an-

nemin sonsuza giden depresyonu, ev benim için ıssız ve ıstıraplı bir yalnızlıktı. Beyoğlu'ndaki taş bahçe, öğretmenlerin topuk seslerinin yankılandığı yüksek tavanlı loş koridorlar, tebeşir, marker ve sıcak kokan havasız derslikler, satır çizgili yeşil tahtalar, beyaz tahtalar ve yatakhane... Demir başlıklı karyolalar, kış geldi mi kalorifere yakın yatakta biraz da ben yatayım kavgaları, İstiklal'de pasajdan alıp yatakhaneye gizlice soktuğumuz Fransızca porno dergiler, arka çıkışta köşedeki büfeci Osman Abi'nin, içindeki salatanın Amerikan mı Rus mu olduğuna devletimizin o zamanki siyasi meylinin karar verdiği sandviçleri...

O yıllar ben de galiptim.

Bir muhallebicinin sundurmasının altına sığındım, cam vitrindeki yansımadaki ıslak montumun kahverengi kuş tüyünü andıran zayıf telli saçlarımı bukle bukle yaptığını gördüm, Leyla ne severdi. Yanıma arabasıyla bir seyyar satıcı geldi. Beyaz lilyum, nergis, sümbül, sarı pembe karanfil dolu kovalar ve kovaların üzerindeki iplerde asılı çiçekli saç bantlarına baktım.

"Çiçek istemez misin abi?" dedi, satıcı çocuk.

"Yok" dedim, elimle yağmuru gösterdim.

"Abi" dedi, "gözlerin ne güzel senin, çekik, Tatar mısın sen?"

"Yok" dedim, güldüm.

Muhallebiciye girdim, bir çay bir de keşkül söyledim. Okulun bahçesine, yatakhane binasına karşı oturdum. Hey gidi.

Abimin seneidevriyesiydi o gün, hafızamda çok net. Son sınavtaydık. Ayşe ders arasında bana sarılmış, göz yaşlarını bırakıvermişti. Ağlarken kısıp dudakları bir akordeon gibi, nazenin kıvrılırdı. Bizim okulun az aşağısındaki Alman Lisesi'nden sevgiliysiyle ayrılmışlardı, ona üzgündü. En büyük dert hep aşktı.

Aynı gün Ayşe'yle beraber olmuştuk. Olmamalıydı ama oldu. Akşam "İyi değilim, konuşalım mı?" dediğinde benimle birlikte olmaya çoktan karar vermişti. Beni elinde anahtar sinema kolu odasına götürürken ne yaptığını biliyordu. O önde, ben annesini

takip eden bir çocuk gibi arkasında, her an karşımıza çıkabilecek çavuşları kollaya kollaya mektebin diğer kanadına yürümüştük. İçeri girer girmez kapıyı kilitlemiş, beni öpmüştü. Öpüşürken çocukluğumun ağzıda patlayan şekerlerini anımsamıştım. Daha önce ikimiz de kimseyle beraber olmamıştık ve zaten Ayşe başkasına âşıkta. Gene de olmuştu. Yarım yamalak bir sevişme.

Apar topar yatakhanelere dönerken uğruna şiirler yazılan mavi yeşil gözlerini bana dikmiş, “En azından seninle oldu. Pişman değilim” demişti.

Mahcubiyet ve pişmanlıktan yüzüne bakamamıştım.

“Eğer ikimiz de kimselerle mutlu olamazsak evleniriz, bak ileride, ne bileyim kırklarımızda falan, tamam mı?” deyip yanağımlı öpmüştü.

Beni utancın gayya kuyusundan çekip çıkarmaya çalışıyordu. Çocukluğumdan itibaren batağına battığım o kuyudan. Gözlerimi onunkilerle buluşturamıyordum.

“Bana bak, tamam mı?” demişti. “Söz mü?”

Başımı kaldırmadan, “Söz” demiştim. Tedirgin bir sessizlik yüzümü örtmüştü. O gecenin bir geleceği olduğunu o zaman bilmemiştim.

Geçmişten tanıdık utanç ve pişmanlık karnımdaki yumruyu tırmaladı. Hatırlamak istemiyordum. Hiçbir şeyi. İçimden kayıp bir piyanonun tuşlarına olanca gücümle ve bir bir basarmışçasına küfrettim. Muhatapsızlık hayatımın yaslı özetiydi.

Adımlarımı sıklaştırdım, Galatasaray’dan Galata’ya yolu uzatmadan, dolandırmadan, oyalanmadan eve yürümeye başladım.

Hayat ağaç gibi, şehir gibi madde değildi, zamanın içindeydi. Hayatın ağaç gibi, şehir gibi çift dikişi yoktu çünkü insan ölümlüydü. Hayatın beni beklediği yoktu. Umuru bile değildim. Hayat zamanın içine yerleşmiş, ayaklarını uzatmış, oluyordu da oluyordu. Zaman ise işini yapıyor, kendini hoyrat kullananı kale almıyor, kendini hoyrat kullanıp da ibadetini aksatana tahammülü de, müsamahası da olmadığını kıyamet gibi bildiriyordu. Hayatı zamanın istediğinden gayri yaşamak günahı.

Sepin Sinanlıoğlu'dan edebiyata parlak bir giriş. *Hoyrat*, sadece yeni bir kitabın değil, iyi bir yazarın da habercisi.

Kemal Varol

Belleğin kuytusundan sızan, unutuşun sisini aralayan bir ezgi.

Defne Suman

Sepin Sinanlıoğlu, eski yaralara yeni bir anlatı kurarak yaklaşıyor, ağacın sesini dinleyerek suyun yatağını izliyor.

Mahir Ünsal Eriş

Aile yadigârı piyanonun peşinden geçmişi, aşkı ve aidiyeti bulmak için İstanbul'dan Bitlis'e bir yolculuk...

Miran ile Leyla'nın büyük aşkının hikâyesi.

